

Mika Nikkilä

KUOLLEIDEN JÄLJILLÄ

Kokemuksia
henkimaailman
syvyyksistä

ATENA

Copyright © Mika Nikkilä ja Atena / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025
Jyväskylä

Kuvaliitteen kuvat: Markus Nikkilä ja Anna Wecktsröm.

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51500-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Sisällys

Alkusanat	7
Voipaalan kartano, Sääksmäki	14
<i>Ihmisten omia kokemuksia</i>	26
Ilkon kurssikeskus, Kangasala	31
<i>Ihmisten omia kokemuksia</i>	44
Milavida, Tampere	48
<i>Ihmisten omia kokemuksia</i>	63
Hennalan kasarnit, Lahti	67
<i>Ihmisten omia kokemuksia</i>	85
M&R Lifestyle, Vanha Rauma	93
Mitä pelkäämme?	110
<i>Ihmisten omia kokemuksia</i>	114
Hinnerjoen nuorisoseurantalo, Eura	121
<i>Ihmisten omia kokemuksia</i>	136
Hotelli Haapajärvi	143
Tutkimukset meedion näkökulmasta	148
<i>Ihmisten omia kokemuksia</i>	151
Teatteritalo Pläkki, Eura	157
Elämä on tilaisuus, ja se tilaisuus on nyt!	175

Alkusanat

Joskus tapahtuu asioita, joille ei ole selitystä. Kello pysähtyy ilman syytä, varjot liikkuvat tai ehkä kuulet unessasi nimen, jota et ole kuullut moniin vuosiin. Monet sivuuttavat nämä hetket olankohautuksella, mutta jotkut pysähtyvät ja alkavat miettiä vastauksia näihin outoihin sattumuksiin. Vai ovatko ne sittenkään vain sattumuksia?

Edessäsi ei ole pelkästään kokoelma kummitustarinoita, vaan piinaava matka todellisuuteemme reunoille. Se on alue, jossa tiede horjuu ja järki alkaa epäröidä. Pääset mukaan paikkoihin, joissa kaikki ei ole aivan kohdallaan. Takanani on 12 vuotta rajatiedon tutkimuksia, ja tänä aikana olen käynyt läpi yli 400 erilaista kohdetta. Kuulet myös tarinoita ihmisiltä, jotka ovat nähneet, kuulleet ja kokeneet asioita, joita ei pitänyt olla olemassa. Tarinoiden kielellistä asua on hieman yhdenmukaistettu, mutta niiden sisältöön ei ole kajottu.

Henkimaailmaa eri muotoineen pidetään lähes aina pelottavana ja siitä halutaan pysyä erossa. Henkimaailman kohtaamisista kuitenkin vain arviolta 15 prosenttia on jollain tavalla uhkaavia tai pelottavia. Kokemuksesta voin sanoa, että henkimaailma ja elävien maailma ovat toimintaperiaatteiltaan hyvin samanlaisia. Kun olet ystävällinen toisille, niin sinullekin ollaan yleensä ystävällisiä.

Kenenkään ei tarvitse uskoa näihin asioihin, mutta terve avoimuus erilaisia ilmiöitä kohtaan tekee elämästä paljon monipuolisempaa. Kaikkea kuulemaansa tai kohtaamaansa ei pidäkään uskoa, mutta myös henkimaailman ilmiöitä kannattaa lähestyä avoimin mielin.

Tämä kirja perustuu faktoihin, jotka olen itse kokenut ryhmäni Paranormal Investigations Group Finlandin kanssa vuosien varrella. Toivotan sinulle viihtyisän piinaavia lukuhetkiä kirjan parissa.

Mitä on yliluonnollinen tai paranormaali?

Sinäkin olet varmasti törmännyt termiin yliluonnollinen useita kertoja eri tilanteissa. Suurimmalle osalle se tuo takuulla ensimmäisenä mieleen lapsuuden kummitustarinat, joita vanhemmat, isovanhemmat, vanhemmat sisarukset tai ystävät ovat kertoneet. Monille saattavat tulla mieleen amerikkalaiset tv-sarjat, joissa tuolit lentävät ja ovet aukeavat itsestään. Kummitustarinoiden ja tv-viihteen kautta meihin juurtuneet asenteet ovat tänäkin päivänä vielä hyvin yleisiä. Yliluonnolliset ilmiöt eivät kuitenkaan kiinnosta vain televisioviihteen tekijöitä ja tarinaniskijöitä, vaan myös tieteessä aihetta on pohdittu vakavasti.

Yliluonnollinen ja paranormaali ovat termejä, jotka on aikoihin määritelty tieteessä hyvin tarkasti. Yliluonnollinen tarkoittaa luonnonlakeja noudattamatonta, luonnontieteellistä selitystä vailla olevaa, normaalin tai luonnollisen rajat ylittävää. Sillä tarkoitetaan myös selittämätöntä, outoa tai paranormaalia. Paranormaalien ilmiöiden määritelmät vaihtelevat. Joskus niillä saatetaan tarkoittaa jopa kaikkia arkipäiväisistä poikkeavia, tiedemaailmassa tunnettuja ilmiöitä. Esimerkiksi käy vaikkapa unihalvaus. Ilmiö voidaan selittää neurologisesti, mutta sen kokeneiden kokemukset ovat hyvin usein yliluonnollisen kaltaisia: tuntemattoman läsnäolon tunne, painon tunne rinnan päällä, kyvyttömyys puhua tai liik-

kua, sekä myös mahdolliset näkö- ja kuuloharhat. Yhdysvaltalainen filosofian professori Stephen Braude katsoo teoksessaan *ESP and Psychokinesis* (1979), että paranormaalit ilmiöt ovat anormalioita eli poikkeavuuksia sekä tieteen että arkikokemuksen piirissä. Brauden määritelmän mukaan ilmiö on paranormaali, jos ja vain jos se täyttää seuraavat ehdot:

1. Se on selittämätön vallitsevan tutkimuksen valossa.
2. Sitä ei voida selittää tekemättä tieteeseen suuria muutoksia.
3. Se kumoaa arkiajattelun oletukset siitä, mitä siihen liittyville olioille voi tapahtua.

Miksi me haluamme tutkia rajatiedon ilmiöitä?

Useat ajattelevat, että me rajatiedon tutkijat vain tarvitsemme tasapaksuun elämäämme jännitystä. Itse en ihmettele ollenkaan toimintaamme liittyviä ennakkoluuloja. Meihin ihmisiin on nimittäin istutettu jo lapsuudesta alkaen tietynlaiset tavat ajatella ja toimia, ja useat meistä elävät elämänsä juuri niiden mukaisesti. Itse olen aina kulkenut omia polkujani ja kyseenalaistanut kaikkea, mitä itse en vielä ole kokenut, ja asioiden kyseenalaistaminen on ollut minulle hyvin luonteva tapa lähestyä elämää. Pääällimmäinen motiivini ei ole koskaan ollut jännitys tai elämän tasapaksuudesta pakeneminen. 12-vuotiaan pojan vuoroviikkovanhempänä elämä ei koskaan ole liian tasaista. Eniten minua innoittaa yrittää saada selville, voiko elämää olla jollain toisellakin tasolla, myös tämän maanpäällisen elämän jälkeen. Koen myös hyvin vahvasti, että ulkoinen keho on vain kuori, joka meille kaikille on syntymässä annettu. Ihmisen sisin ja syvin olemus on jossain syvällä meissä kaikissa. Maallinen kehomme ja syvin olemuksemme ovat kaksi täysin eri asiaa.

Miten tutkimme erilaisia kohteita?

Olemme veljeni kanssa kiertäneet 11 vuoden aikana satoja erilaisia kohteita. Osa näistä paikoista on meidän kaikkien tuntemia julkisia rakennuksia, mutta tutkimme hyvin usein myös yksityistalouksia. Yleensä otamme itse yhteyttä julkisiin kohteisiin ja kerromme, että haluaisimme tulla paikkaa tutkimaan. Alkuvuosina julkisiin kohteisiin pääsy oli suhteellisen vaikeaa, mutta tutkimustemme saaman näkyvyyden ja periksiantamattomuutemme myötä ovet alkoivat aueta mitä upeimpiin kohteisiin. Pian löysin itseni veljeni kanssa tutkimasta Vanajanlinnan, Hämeen linnan ja Olavinlinnan kaltaisia kohteita. Elimme unelmaamme.

Vuosien kuluessa alkoivat myös puhelimet soida, ja meitä pyydettiin yhä useammin yksityistalouksiin havainnoimaan asukkaita askarruttavia asioita. Julkiset kohteet ovat toki hienoja, mutta tavallisissa kodeissa on silti jotain ainutlaatuista. Kodeissa asuu eläviä ihmisiä, ja heidän auttamisensa tuntuu oikeasti todella palkitsevalta.

Mahdollinen tutkimus alkaa aina yhteydenotosta ja keskustelusta ilmiön havainneen tai siitä kiinnostuneen ihmisen kanssa. Ensin täytyy pyrkiä selvittämään, tarvitseeko hän nimenomaan meidän kaltaistamme toimijaa. Kun edellä mainittu asia on saatu varmistettua, keräämme tavaramme ja lähdemme paikan päälle. Yleensä asukkaat poistuvat tutkimuksen ajaksi, ja näin me saamme täydellisen työrauhan. Normaali tutkimus kestää 3–5 tuntia. Meillä on omien aistiemme lisäksi käytössä erilaisia teknisiä apuvälineitä, joiden avulla haemme yhteyttä henkimaailmaan.

Pyrimme aina saamaan vastaukset siihen, kuka tai ketkä asunnossa henkimaailman puolelta häiriköivät ja miksi he paikalla ovat. Tietoa näihin asioihin etsimme pitämällä useita arviolta

15 minuutin mittaisia istuntoja. Istunnoissa päärooliin nousevat tekniset apuvälineet ja kommunikointi henkimaailman kanssa niiden välityksellä. Jokainen tutkimus myös taltioidaan videolaitteistolla jälkianalysointia varten. Hyvin vaikeissa tapauksissa meillä on mukana myös meedio, jonka kanssa yhteistyötä teke-mällä on mahdollista saada hyvinkin silmiä avaavia tuloksia. Kun olemme työmme tehneet, on aika keskustella havainnoista mei-dät paikalle kutsuneiden henkilöiden kanssa. Hyvin usein mei-dän havaintomme ovat perheille helpotus: he saavat varmuuden, ettei kaikki ole vain heidän mielikuvituksensa tuotetta.

Mitä teknisiä apuvälineitä käytämme?

EMF-mittari (*Electromagnetic Field Detector*)

EMF-mittari on meille hyvin tärkeä laite. Kyseessä on analogi-sella mittarilla varustettu laite, joka havainnoi kohteen sähkö-magneettisten kenttien muutoksia. Henkien paikantamiseen tämä on hyväksi todettu laite, koska hengethän ovat eräänlaisia energiakokonaisuuksia, joiden ympärille kehittyy tietynlainen sähkökenttä. Kun kohteessa syntyy äkillisesti aktiivinen sähkö-kenttä, niin voidaan olla suhteellisen varmoja, että lähistöllä on mahdollisesti aktiivisia henkimaailman ilmentymiä. Mutta kuten aina, on hyvin tärkeää sulkea pois luonnolliset selitykset mittarin arvojen nousulle. Luonnollisia syitä voivat olla esimerkiksi äly-puhelimet tai vialliset sähkölaitteet, jotka ovat liian lähellä lai-tetta.

Infrapunalämpömittari

Laitetta käytetään tietyn tarkan alueen lämpötilan mittaamiseen. Henget jättävät tietyn lämpöjäljen. Itse olen kertaalleen todistanut kohteessa, kun erään lattiankohdan lämpötila on hetkelisesti laskenut lähes viisi astetta. Oliko lasku henkimaailman aiheuttamaa vai ei, sitä en tietenkään voi varmuudella sanoa.

4K Night vision -videokamera

Kaikki tutkimukset ja niissä tapahtuvat istunnot tallennetaan videokameralla. Olemme usein kohteissa yöaikaan, joten yökuvausella toimiva kamera on meille hyvin tärkeä apuväline. Kameralle taltioitu materiaali analysoidaan myöhemmin, ja siitä etsitään mahdollisia havaintoja henkimaailmasta.

Digisanelin

Laitteen välityksellä on mahdollista saada tallennettua niin kutsuttua EVP:tä (*Electronic voice phenomena*), jota ihminen ei voi kuulla ilman apuvälineitä. Olemmekin saaneet taltioitua muutamia aivan uskomattomia tallenteita vuosien varrella.

Ghost box

Älkää antako huvittavan nimen hämätä, sillä tällä laitteella on todistetusti saatu yhteys henkimaailmaan useaan otteeseen vuosien aikana. Laite skannaa satunnaisesti radiokanavia halutulla nopeudella haluttuun suuntaan ja muodostaa samalla valkoiseksi kohinaksi (*white noise*) kutsuttua ääntä, jonka avulla yhteys henkimaailmaan on mahdollista saada. Kaikki tässä kirjassa

kuvatut istunnot on tehty juuri tämän laitteen välityksellä. Esittämällä kysymyksiä ja kuuntelemalla laitteen kautta tulevia vastauksia voidaan saada esille tietoja paikasta tai siellä olevista hengistä. Vastaukset voivat olla lyhyitä tai jopa pitkiäkin lauseita. Usein myös vastaukset sisältävät tietyn viittauksen tai vihjeen, ja meidän täytyy osata päätellä itse niiden varsinainen merkitys. On kuitenkin hyvä muistaa, että kaikki tämänkään laitteen kautta tulevat vastaukset eivät suinkaan ole henkimaailmasta.

KAIKKI EDELLÄ MAINITUT laitteet ovat hyviä apuvälineitä henkien paikantamiseen, mutta tärkeimpiä ovat aina omat aistit ja totaalinen itsensä avaaminen. Ilman sitoutumista tuloksia ei voi saada ja koko toiminta on turhaa. Henkimaailma antaa meille vain sen, minkä olemme sillä hetkellä ansainneet.

Voipaalan kartano, Sääksmäki

Voipaala kuuluu Sääksmäen vanhimpiin ja keskeisimpiin kyliin. Voipaala mainitaan ensimmäisen kerran jo vuoden 1340 historiankirjoissa. Kartanoa ovat isännöineet monet merkittävät aatelissuvut, muun muassa Särkilahdet, Rutenhjelmit, Gripenbergit ja Nervanderit. Tänä päivänä paikan omistaa Valkeakosken kaupunki, ja kartanossa toimii taidekeskus.

Päärakennuksia on ollut useita, ja ne ovat tuhoutuneet tulipaloissa kahdesti vuosisatojen aikana, ensimmäisen kerran vuonna 1619 ja uudelleen vuonna 1908. Nykyinen upea jugendtyylinen päärakennus on vuodelta 1912. Kartanon läheisyydessä on myös upea puistoalue, joka on yli 200 vuotta vanha. Voipaalan kummituksista on tiettävästi puhuttu jo 1900-luvun alkupuolelta asti.

Kartanossa on koettu monenlaisia ilmiöitä. Usein on kuultu riitelyn ääntä, jolle ei ole löytynyt aiheuttajaa tai järkiperäistä selitystä, ja tehty näköhavaintoja harmaapukuisesta naisesta, jota on myöhemmin alettu kutsua neiti Nervanderiksi. Kartanon viimeinen omistaja Helvi Ilkka (1903–1991) kertoi harmaapukuiseen naiseen liittyvistä muistoistaan talon entiselle talonmiespariskunnalle.

Helvi Ilkan vanhin muisto harmaapukuisesta naisesta liittyy aikaan ennen vanhan päärakennuksen paloa vuonna 1908. Hän oli suunnilleen nelivuotias ja makaili vuoteella, kun näki taka-

naan peilin edessä harmaapukuisen naisen, joka sovitti vaaleaa hattua päähänsä, laittoi käsiin kätensä ja lähti pois. Helvi Ilkka muistaa menneensä äidin luo ja kysyneensä tältä, minne ”täti” katosi.

Ilkka muisti myös uuden pääarakennuksen valmistuttua nähneensä samanlaisen ”tädin” tulleen taloon sisään ja riisuneen hatun ja käsiin. Harmaapukuinen nainen oli siis tullut myös uuteen päärakennukseen.

Uudempi tarina harmaapukuisesta naisesta löytyy vuodelta 1995. Nenetsitaiteilija Anastasia Lapsui valmisti Voipaalaan suurta näyttelyä shamaaniperinteestä suomalais-ugrilaisilla kansoilla. Hän oli kertomuksen mukaan ollut suuren kotarakennelman sisällä, kun oli huomannut oviaukosta uteliaasti kurkistelevan vanhahkon naisen. Lapsui oli jopa keskustellut naisen kanssa jonkin aikaa. Keskustelun sisällöstä ei ole sen varmempaa tietoa.

Jälkeenpäin Lapsui oli kuitenkin kysellyt kartanon silloiselta henkilökunnalta, kuka tämä utelias, mutta säikky nainen oikein oli, ja silloin kaikki yhdistivät tapauksen harmaapukuisen naisen. Tuntomerkit eivät sopineet keneenkään, jolla olisi ollut avain rakennukseen. Kaiken lisäksi Lapsui oli ollut lukitussa talossa yksinään. Tämän kuultuaan Lapsui oli vihjannut, että talossa olisi paljon muitakin asukkaita. Taiteilija oli kuullut esimerkiksi jonkinlaisen kokouksen ääniä seinän vierustalta ja tuolin kaatumiselta vaikuttavia ääniä. Harmaapukuisesta naisesta ei kuitenkaan ole näköhavaintoja enää vuoden 1995 jälkeen.

Kartanossa ja sen alueella on ollut paljon outoja tapahtumia. Useimmiten talosta on kuultu riitelyä ja askelia, ja muutaman kerran on arvailtu varkaiden olevan yläkerrassa tauluvarkaissa. Näitä tapauksia on entisten talonmiesten mukaan ollut vuosien varrella kymmeniä. On myös tapauksia, joissa taloon aamuvarhaisella työhön tulleet ulkopuoliset henkilöt ovat tulleet hälyt-

tämään talonmiestä, koska talosta on kuulunut merkillisiä ääniä, ikään kuin siellä olisi paljonkin väkeä paikalla.

Voipaalan puiston ja väenpihan halki kerrotaan aamuöisin, varsinkin usvan laskeuduttua, laahustavan sotilaita, jotka ovat pukeutuneet vanhoihin asuihin. Heidän on kerrottu näyttävän riutuneilta ja pahasti haavoittuneilta.

Voipaalan omistajat olivat 1500-luvun lopulta lähtien aina 1800-luvun alkuun asti sotilaita. Pelätyin heistä oli Särkilahden aatelissukuun kuulunut Johan Timinpoika, huovipäällikkö. Hänen talonsa kellaria kaivettaessa maasta löytyi kylälaisten kauhuksi ihmisen luita, muun muassa pääkalloja. Paikalla on siis saattanut olla vanha hauta. Varmaa on kuitenkin se, että kartanon alueella on esikristillinen hautausmaa. Lieneekö Timinpoika rikkonut tietämättään hautarauhaa kellarin kaivuullaan? Mene ja tiedä.

Aivan Voipaalan kartanon piha-alueen välittömässä läheisyydessä sijaitsevalla Rapolanharjulla voi mahdollisesti olla myös syy-yhteys kartanon ja alueen outoihin tapahtumiin vuosien varrella. Harjun asutushistoria ulottuu nimittäin 5 000 vuoden taakse. Voidaan myös sanoa, että kaikkien hämäläisten juuret ulottuvat tänne Voipaalan ja Rapolan alueelle. Rapolanharjulla käyneet saattavat muistaa myös nähneensä runsaasti katajia kasvavassa harjun alueella. Esikristilliseen aikaan Suomessa ei käytetty hautakiviä, vaan vainajan hautapaikalle istutettiin pyhä puu, kataja. Jokaisen harjulla olevan katajan alta saattaa löytyä vainajan mukana haudattuja nuolenkärkiä tai koruja.

Kuten tiedämme, jokaisella kartanolla on oma tarinansa ja menneisyytensä. Epäilemättä Voipaalan kartanon tarina on yksi mielenkiintoisimpia.

Voipaalan kartanon tutkimus

Vihdoin on tullut meidän tilaisuutemme tehdä täysimittainen tutkimus kartanoon. Mahdollisuudesta saamme kiittää toiminnanjohtaja Hanna Kressiä, jonka kanssa olemme löytäneet hienon yhteisen sävelen. Lokakuinen ilta on jo vaipunut pimeyden verhon taakse, kun minä, veljeni ja mukaan tullut meedio Sanna astelemme kartanon ovesta sisään. Oven takaa avautuu valoisa ja avara tila, joka on remontoitu nykytaiteen näyttelytilaksi. Valkoiset seinät ja korkeat huoneet luovat modernin mutta kodikkaan galleriamiljööön, jossa taideteokset pääsevät oikeuksiinsa. Kartanon alakerrasta löytyy myös historiahuone eli pieni, tunnelmallinen tila, jossa esillä on vanhoja valokuvia Voipaalan pitkästä historiasta. Yläkerta on iso ja avara avoin tila, jossa on usein erilaisia taidenäyttelyitä ja teoksia.

Kävelemme yläkerrasta takaisin eteisaulaan, ja siellä meitä odottaa Sanni, joka tulee talon puolesta illan ajaksi mukaamme. Sanni on vanha tuttumme, ja vaihdammekin pikaiset kuulumiset. Tervehdysten jälkeen varmistamme, että laitteet ovat ladattuina ja valmiina tuleviin istuntoihin. Ennen tutkimusten alkua on kuitenkin käytävä ulkona ihailmassa kartanoa. Voipaalan kartano on jugendtyylinen, ja sen välittömässä läheisyydessä on lumoavan kaunis barokkivaikutteinen puutarha, jossa hedelmäpuut sekä marjapensaat luovat harmonisen tunnelman. Kartanon pihapiirissä on myös vanha navetta, ateljee ja näyttelytilat sekä viljamakasiini. Kartanoa ja sen pihapiiriä aistiessa voi helposti alkaa miettiä, mitä kaikkea kartanolla on kerrottavanaan.

”No niin, tehdään ensimmäinen istunto yläkerrassa”, sanon ja lähdemme kävelemään kohti rappusia. Juuri yläkerrassa siivoojat ovat nähneet liikettä ja erilaisia varjoja, jotka kuitenkin katoavat nopeasti.